

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2046/2025
11.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ервин Бачевац адвокат из ..., против туженог Дома за лица ментално ометена у развоју из Тутина, чији је пуномоћник Милош Радојевић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 156/25 од 14.04.2025. године, у седници већа одржаној 11.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 156/25 од 14.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 156/25 од 14.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару – Судска јединица Тугин П1 33/24 од 22.10.2024. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење туженог о престанку радног односа на одређено време број .. од 01.08.2022. године и да се утврди да је тужилца 03.08.2022. године засновала радни однос на неодређено време код туженог по уговору о раду на одређено време број .. од 03.08.2020. године и анексима уговора о раду број .. од 30.12.2020. године, број .. од 29.06.2021. године и број .. од 23.12.2021. године, и да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми, а тужилца обавезана да на име трошкова поступка исплати туженом износ од 138.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужилџина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилџа је обављала послове ... по уговору о раду на одређено време који је закључила са туженим 03.08.2020. године и анексима уговора о раду од 30.12.2020. године, 29.06.2021. године и 23.12.2021. године, којима је продужавано време трајања радног односа. Тужилџа је по истеку времена (03.08.2022. године) по анексу уговора о раду од 23.12.2021. године наставила да обавља исте послове без закљученог уговора о раду, све до 17.08.2022. године када јој је усмено саопштено да више не мора да долази на посао. Тужилџи је 03.08.2022. године понуђено закључење уговора о привременим и повременим пословима, који је она одбила да потпише. Решење о отказу уговора о раду донето је 01.08.2022. године, а тужилџи је уручено 25.08.2022. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили о тужбеном захтеву за утврђење да је тужилџа са 03.08.2022. године засновала радни однос на неодређено време, сходно члану 37. став 6. Закона о раду. По становишту судова, примена наведене одредбе Закона о раду дерогирана је одредбом члана 27е. став 34. и 35. и одредбом члана 27к. став 1. и 2. Закона о буџетском систему, као посебног закона у смислу одредбе члана 105. тог закона којом је прописано да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са тим законом, примењују се одредбе тог закона.

Тужилџа у овом спору није истицала чињенице битне за примену члана 27к став 1. Закона о буџетском систему – број запослених на неодређено време којима је у претходној календарској години (2021. години) по било ком основу престао радни однос и број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години, нити је предлагала доказе за њихово утврђење да би се могло закључити да је њен радни однос на одређено време могао прерасти у радни однос на неодређено време са 03.08.2022. године, јер је тужени током те године могао без посебних дозвола и сагласности примити у радни однос на неодређено време извештан број лица (70% од укупног броја лица којима је у претходној календарској години престао радни однос на неодређено време по било ком основу, умањен број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години), односно да је постојала сагласност тела Владе да тужени заснује радни однос на неодређено време и преко тог броја, прибављена по Уредби о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ број 159/20 и 116/23). Тужилџа није истицала ни чињенице релевантне за примену става 3. наведеног члана и предлагала доказе ради утврђења да је тужени имао обезбеђена средства за плате, односно зараде са припадајућим порезима и доприносима за новозапослене, јер се запошљавање из става 1. тог члана може реализовати само под тим условом.

Нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, засновани на ставу ревидента да се одредбе Закона о буџетском систему примењују на

пријем нових запослених, а не и на запослене који су засновали радни однос на одређено време у складу са Законом о раду, који је у погледу преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време посебан закон у односу на Закон о буџетском систему.

По становишту ревизијског суда, одредба члана 27к став 1. и 3. Закона о буџетском систему, којом је прописано ограничење за заснивање радног односа на неодређено време примењује се на кориснике јавних средстава као одредба посебног закона. Зато та одредба, сагласно члана 105. Закона о буџетском систему дерогира примену члана 37. Закона о раду, а супротно тумачење би изиграло циљ и сврху ограничења у заснивању радног односа на неодређено време са корисницима јавних средстава.

Правилна је и одлука нижестепених судова којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа и враћању тужиље на рад. Тужилин радни однос престао је на основу члана 175. став 1. Закона о раду, истеком рока за који је заснован анексом уговора о раду на одређено време који су странке закључиле 23.12.2021. године, с обзиром да није доказано да је тужилин радни однос на одређено време могао прерасти у радни однос на неодређено време јер су за то били испуњени и услови из члана 27к. став 1., 2. и 3. Закона о буџетском систему. Због тога тужени није у обавези да тужилу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић